

haand, at jeg vil gaa med til alt, hvad de vilde forlange. Jeg vilde have den Tillid til den Regering, der vilde gøre en saadan Handling, at den ikke vilde give med den ene Haand for at tage med den anden Haand, at den, der har villet værne os udadtil, ogsaa vil gøre det indadtil. Men den Regering, der har indtaget det Standpunkt, som den højtærede Regering har i dette Øjeblik, har ingen som helst Ret til at kaste os ud i den Valgkamp og i den Opløsning, som Ministeriet taler om. Vi maa stadig huske paa, at vi maa skelne imellem Regeringen og Ministeriet. Konseilspræsidenten taler kun paa Ministeriets Vegne, og der er ikke en eneste, der har Lov til at tro, at den højtærede Konseilspræsident skulde gaa med et Opløsningsdekret i Lommen, paa hvilket han kan udfylde Datoen, som han selv vil; endnu er ikke alt afgjort. Konseilspræsidenten har ubetinget Ret til at ville opløse; men lige overfor denne Villie, som Konseilspræsidenten har, staar en anden Villie, som har to Udveje efter Grundloven: Enten at følge Konseilspræsidenten eller at afskedige Konseilspræsidenten. Tiden vil vise, hvilket Valg der træffes.

Konseilspræsidenten (Zahle): Det har interesseret mig meget at høre denne overordentlig smukke, varmtføjte og fortræffelig fremsatte Udvikling af de Anskuelse, som det ærede Medlem og mange med ham nære om vort Lands offentlige Forhold. Det er Anskuelse, som ere meget fjernt fra mine, men det ligger maaske i, at vi tilhøre to helt forskellige Generationer, og at der er foregaaet en Udvikling i Verden, siden det ærede Medlem var en ung Mand. Det er jo saadan her i Livet, at man i Ungdommen modtager de Indtryk, som danne ens Karakter og hele Livsanskuelse, og at man saa, især hvis man er en fast Karakter, bevarer den Livsanskuelse, som man en Gang har tilegnet sig. Jeg tror, man noget maa søge denne Forklaring for at forstaa det ærede Medlems Anskuelse, thi det er mig ganske utænkeligt, at der skulde kunne vokse en Ungdom op nu, som delte de Anskuelse, det ærede Medlem har. De ere ædle og smukke, men de have ingen sund Rod i Virkeligheden. Forholdene have udviklet sig saaledes i Europa, ja, i hele Verden, at de Ord, som vare heltemodige, smukke og stolte ogsaa i en dansk Mands Mund, den Gang det ærede Medlem var en ung Mand, nu ere overdrevne. Forholdet er nemlig det, at det Maal, som det ærede

Medlem har sat sig, at skabe et Militærvæsen i Danmark, som kan sikre Danmarks Eksistens, er et umuligt Maal. (N. P. Jensen. [Københavns 3die Valgkreds]: Lige saa godt som enhver anden Stat!) Det er et umuligt Maal! Som Forholdene have udviklet sig i Verden, efter de Ofre, som nu bringes paa Militærvæsenets Alter, er det ganske umuligt for Danmark at skabe et militært Værn for sin Eksistens. Derfor ere de Anskuelse nu ikke saa beundringsværdige, som de vare i det ærede Medlems Ungdoms- og Manddomsaaar. Men det er altid smukt at høre dem saa følt og saa veltalende fremsat.

Det ærede Medlem udtalte, at den Forfatning, vi fik i 1849, havde den danske Bondestand købt med sit Blod i Krigen, og det er jo ogsaa rigtigt. Men hvilken Ret havde Overklassen her i Landet da til at berøve den danske Bondestand nogen Del af denne Ret, den Gang den danske Bonde igen havde blødt i Krigen 1864? Da det danske Folk havde forblødt sig og lidt Nederlag, saaledes at Overklassen stod overfor et svækket Folk, benyttede den Lejligheden til at frarane det en Del af den Myndighed, det havde i sit eget Hus. Den, der erkender, at den danske Bondestand i 1848 med sit Blod købte Forfatningen af 1849, er ogsaa forpligtet til til enhver Tid at respektere den Ret, den danske Bondestand da fik, og til, hvis han deltager i det offentlige Liv, at medvirke til, at den danske Bonde igen kan faa den fulde Borgerret i den danske Stat, som man i 1866 fratog ham en Del af. Det Blod, der er flydt i den første slesvigske Krig, er stadig lige kostbart, og det Vederlag, som er givet derfor, har man ikke nogen Ret til at fratage Befolkningen. Det, vi forlange nu, er, at det Vederlag, som den Gang blev ydet, ogsaa skal ydes herefter.

Saa rettede det ærede Medlem det Spørgsmaal til mig, om det havde været Ministeriets Mening, da det tiltraadte, at det saa snart som muligt vilde søge at gennemføre en Forfatning efter Juni-Grundlovens Forbillede. Ja, men hvor kan man spørge om det! Min ærede Kollega Indenrigsministeren og jeg stod begge, inden vi bleve Ministre, som Medforslagsstillere til et privat indbragt Forslag om Ændringer i Grundloven, som er hele Grundlaget for den Forhandling, der nu føres, og den første Gang jeg havde Lejlighed til at udtale mig om Sagen, efter at jeg havde faaet den Stilling, jeg nu indtager, accepterede jeg som Ministeriets Chef det For-